

obstacle vingué ben d'hora a *mustigar-les*» (*Escrits Inèdits de J. V.*, pp. 245, 47, 50). Malvat obstacle social.

Musteïment. Mustiament. Mustiesa [Lacav.]; *mustiguesa. Mustiguejar. Mustiar. Emmusteïble. Emmusteïment. Emmusti(g)ar. Esmusteïr. Esmustissar.*

¹ No és necessari creure, d'aquest *mustio*, ni que sigui influenciat pel castellà, ni que s'accentuï en la *i*; cf. el que dic d'andorrà *Râmio*, i de *càbiro* i *Ôrrius*, en *E. T. C.*, 35, n. 16. — ² Per al pas de *emmosteir* a *emmostoir*, veg. *LleuresC*, 200. — ³ Documentat clarament en el *Sydrac*, S. XIII, on *moste* figura explícitament com l'oposat de *sec*; fora d'això és veritat que no hi ha més que un testimoni del femení *mostesa*, sens dubte accentuat en la *ó* (almenys originàriament) en els *Gesta Karoli*, i que aquest resulta d'una esmena, que sembla encertada, de la forma manuscrita *mostesia*. Però les formes modernes confirmen el mot. — ⁴ L'etimologia *mūcīdus* d'altres xoca amb dificultats fonètiques insuperables: aquesta forma hauria donat **muis̄ce*, un *mūccidus* faria **moste*. La comparació amb *SAPIDUS* > francès antic *saive* (< *sávje*), i *PALLIDUS* > *pâle*, mostra que Schuchardt tenia raó en admetre *MUSTIDUS* > *móstiē* > *moiste*. Segons Lebel (*Les Noms de Personnes français*, 129) un *panis muscidus* es documentaria c. 1150, i en un glossari medieval, per «moisi», però *sc* i *st* són iguals o quasi idèntics en la grafia medieval: potser s'havia de llegir *mustidus*.

Mustinaler, error per *mostivaller* *Mustiu, mustiuar*, V. *musti* *Mustollar*, V. *mastegar* *Mustrela*, V. *mostela* *Mustulent*, V. *most*

MUSULMÀ, pres del persa *musulmân* per conducte del francès; la forma persa és derivada de l'àrab *mūslim* id., participi actiu del verb *'aslam* 'obeir a la voluntat de Déu'. □ 1.ª doc.: Lab. 1840 (*mussulman*).

També s'han usat *muslim* i *muslímic*, però en català sempre es digué *sarrai*, *moro* i *anàlegs*.

MUT, del ll. *mŭTUS*, -A, -UM, id. □ 1.ª doc.: orígens

Fou usat ja per Arnau de Vilanova, c. 1300, Muntaner, Eiximenis etc.; també el trobem en StVicentF: «Quan lo bon hom se'n anà a casa seua, axí tot demudat, e la dona que'l vé venir axí descolorit, pensat com [li] deye: --- Ay, mesquina, e que haveu marit *mut* ---» (*Serm.* II, 17.7). El femení és *muda*, usual pertot, si bé a Mallorca té curs vulgar una forma anàloga *muta* (BDLC IV, 288). *Mutis*, per a la formació del qual, veg. DCEC. *Emmudir-se; emmudiment*. Per a la formació de *tartamut*, que no és segur que sigui castellanisme, veg. TARTAMUDO (DCEC); *tartamudes*. *Tartamudejar*.

¹⁵ *Mutable, mutació, V. mudar*

MUTILAR, pres del ll. *mŭtilare* id., derivat de *mutilus* 'escornat, sense banyes'. □ 1.ª doc.: fi S. xv, Egidi Romà. De vegades escrit *motilar* (1650, *AlcM*). ²⁰ DERIV.: *Mutilació* [1.ª meitat S. xiv]. *Mutilament. Motiló*.

Mutis, mutisme, V. mut *Mutriaca, mutriada*, encruaments de *matèria* amb *triac* *Mutu, mutual, mutualisme, mutualitat, mutuant, mutuatari, V. mudar* *Mutxa, V. motxo* *Mutxamel*, nom del poble alacantí, que Epalza proposa explicar per l'àr. *muğmâ* 'lloc de reunió' o 'mercat' (*Onom. But. Int.*, juny 1984, 15-17); convé modificar-ho en *muğmâ el-lâh* 'el gran aplec o gran mercat' (lit. 'mercat d'Allah') amb metàtesi *muğamel(le)*: amb tres avantatges: 1: es dona compte de la -a-; 2: en contacte amb el *çain* la *ğ* s'ensordeix en *ç*, altrament esperaríem **Mutja*-; 3: s'explica -el sense l'increïble hibridisme. Cf. *Boabdil(e), Fatarella, Fondegulla, Fathilla* etc. *Mutxar*, mala grafia per *mutjar* *Mutxàvina, V. monjàvena* *Mutxera, V. cagamoixa, -muja* i *mòdega* *Mutxicó, mutxoc, mutxocar, V. matxucar* *Mutxol, mutxolada, V. musol*